

اقسام هدایت

هدایت به معنای دلالت و ارشاد، و دوگونه است: نشان دادن راه دستیابی به مقصد، که به آن «ارائة الطريق» می‌گویند...

هدایت به معنای دلالت و ارشاد، و دوگونه است: نشان دادن راه دستیابی به مقصد، که به آن «ارائة الطريق» می‌گویند و رساندن راهیان به هدف که آن را «ایصال به مطلوب» می‌نامند. در اصطلاح نیز هدایت برخورداری موجودی از کمالی است که با نظم خاص و صحیحی به آن برسد؛ به دیگر سخن، برقراری ارتباط خاص میان موجود و آینده کمالی آن را «هدایت» می‌گویند.

هدایت دو مقابل دارد: «ضلالت» و «غوایت». هدایت در برابر ضلالت، مربوط به «راه» است. کسی که راه را به درستی شناخته، آن را درست می‌پیماید، رهیافته و «مهدی» است و کسی که آن را نشناخته یا به درستی طی نمی‌کند، گمراه و «ضال» است؛ ولی هدایت در برابر «غوایت» به معنای هدفداری است. «غی» و «غاوی» همان انسان بی‌هدف است.

گفتنی است: گاهی هر يك از این دو، در معنای جامع یا در معنای دیگری استعمال می‌شوند؛ یعنی غوایت گاهی با وجود قرینه به معنای گمراهی به کار می‌رود.

بر اساس تقسیم اصلی، کسی که هدف دارد و آن را می‌شناسد، ولی راه رسیدن به آن را نمی‌داند «ضال» است، و آن که مقصد و مقصود را نمی‌شناسد، «غاوی» است. پس هدایت، شناخت هدف و راه دستیابی به آن است.

هدایت در قرآن، ص 21